

РЕШЕНИЕ

№ 1488

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **10084** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. К. К. от [населено място] срещу принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 5 от ЗДвП - преместване на лек автомобил, собственост на оспорващата, приложена на 19.09.2012 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на приложената ПAM. Твърди се, че автомобилът не е бил паркиран неправилно, не е създавал опасност и не е пречил на преминаването на други участници в движението. Сочи се разминаване между описаната фактическа обстановка и правната квалификация на твърдяното нарушение на ЗДвП. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на административно-производствени правила – оспорващата не е уведомена за приложената ПAM, нарушено е правото ѝ на защита, нарушена е целта на закона. Искане се от съда да отмени оспорената ПAM.

Ответната страна – полицейски орган при СДВР, чрез процесуалния представител юрк. Ч., оспорва жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Установява се от представената по делото докладна записка от 19.09.2012 г. от Л. П. – полицаи от група „ПГ” – сектор 02-ри, позивна № 722, че на същата дата в 08,30 часа, полицаи П. е разпоредила репатрирането на МПС, марка Рено, с рег. [рег.номер на МПС] , който е бил паркиран на [улица] П. Д., пред бл. 134 върху тротоара „като

пречи”. В докладната записка е посочено, че е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 и чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

На А. К. К. е наложена глоба с фиш № 0786070 от 19.09.2012 г. в размер на 20 лева, за нарушение по чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена в рамките на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Оспорената ПАМ е приложена от Л. Янкова П. - полицаи в група „Паркинги и гаражи към ЦМГ” при ОПП – СДВР, 02 сектор. В чл. 172, ал. 1 ЗДвП не е предвидено кой е компетентният да прилага ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б”, поради което при тази хипотеза намира приложение нормата на чл. 168, ал. 1 ЗДвП, към която има изрично препращане в чл. 171, т. 5, б. „б”. Съгласно чл. 168, ал. 1 ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. По делото е приложена заповед № I-275/24.02.2006 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано ППС на отговорно пазене без знанието на неговия собственик длъжностните лица – офицери и сержанти от структурните звена „Пътна полиция” и „Пътен контрол” към СДВР и регионалните дирекции на вътрешните работи. Следователно, налице са доказателства за оправомощаване на органа приложил процесната ПАМ.

Съгласно чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач се налага, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. В този случай лицата по чл. 168 от ЗДвП уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление. По аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП законодателят е изключил задължителната писмена форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, като прилагането ѝ по същество представлява властническо волеизявление на административния орган, осъществено чрез действие.

По делото е представена докладна записка, съставена от полицаи разпоредил репатрирането на автомобила, в която е описана фактическата обстановка – автомобил марка Рено, с рег. [рег.номер на МПС], е бил паркиран на [улица] П. Д.,

пред бл. 134 върху тротоара „като пречи”. В докладната записка е посочено, че е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 и чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал. В случая, описаните в докладната записка обстоятелства не съответстват и не осъществяват състава на посочената правна норма. На първо място, не е посочено коя от хипотезите на чл. 98, ал. 1, т. 1 е налице. На второ място, не се твърди, че автомобилът е създавал опасност за движението или е закривал от другите участници в движението пътен знак или сигнал. Така констатираното несъответствие между описаните факти и правната им квалификация представлява съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като ограничава правото на защита на адресата на ПАМ, който следва да знае за кое конкретно нарушение е приложена мярката и кои правни норми е нарушил с действията си. От друга страна нарушението прави невъзможно извършването на съдебен контрол за законосъобразност на акта.

В докладната записка е посочено, че автомобилът е паркиран и в нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, съгласно който за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Въпреки, че цитираната разпоредба съдържа две хипотези – две отделни и самостоятелни правила за поведение, административният орган не е посочил конкретното от тях, което е нарушено от жалбоподателя. С оглед описанието на фактите, следва да се приеме, че се твърди нарушение на чл. 94, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, но предвид липсата на описание на конкретните обстоятелства, при които е паркиран автомобилът върху тротоара е невъзможно да се извърши преценка за правилното приложение на посочената правна норма. Административният орган не е посочил, че дали ППС е било или не е паркирано на определено от собственика на пътя място, какво е било конкретното му положение спрямо оста на пътя и какво разстояние е оставало за преминаване на пешеходци. При липсата на посочените реквизити до голяма степен се препятства осъществяването на съдебния контрол за материална законосъобразност на приложената ПАМ, както и ограничава правото на защита на лицето срещу засягащия правата му административен акт.

В допълнение следва да се посочи, че в съдебното производство от ответника не са представени каквито и да е доказателства, въз основа на които да се приеме за доказана фактическата обстановка, описана в докладна записка от 19.09.2012 г.

Поради изложеното, в настоящото производство не се установи осъществяването на предпоставките по 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП за репатриране на автомобила, собственост на жалбоподателя, поради което приложената ПАМ се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева, представляващи платена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, III състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на А. К. К. от [населено място], принудителната административна мярка по чл. 171, т. 5 от ЗДвП - преместване на лек автомобил марка Рено с рег. [рег.номер на МПС] , приложена на 19.09.2012 г. от полицаи в група „Паркинги и гаражи към ЦМГ” при ОПП – СДВР, 02 сектор.

ОСЪЖДА отдел „Пътна полиция” – СДВР да заплати на оспорващата А. К. К. направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: